

Ανάμεσα στα 471 με 469 π.Χ., ο νικητής της ναυμαχίας της Σαλαμίνας, Θεμιστοκλής, είχε βρεθεί στο στόχαστρο των Σπαρτιατών αλλά και των Αθηναίων αριστοκρατικών που τον κυνηγούσαν. Τον κατηγορούσαν για προδοτικές δόσοληψίες με τους Πέρσες. Κι επιδεικνυαν επιστολές που δήθεν βρέθηκαν στην κατοχή του Πausanία, νικητή στις Πλαταιές, ο οποίος πέθανε από αστία, κλεισμένος στον ναό όπου είχε καταφύγει ικέτης και του οποίου τις εισόδους είχαν κτίσει οι Σπαρτιάτες. Ο ίδιος ο Θεμιστοκλής απολογιόταν, λέγοντας ότι, αφού πάντα ήθελε να εξουσιάζει και δεν ήταν πλασμένος να εξουσιάζεται, ήταν αδύνατο να είχε πουλήσει τον εαυτό του και την Ελλάδα σε βάρβαρους εχθρούς (Πλούταρχου, «Θεμιστοκλής» 23). Δεν έπεισε τους Αθηναίους που, υποκινημένοι από τους αριστοκρατικούς, έστειλαν να τον συλλάβουν.

Ξέροντας ότι η δίκη, στην οποία ήθελαν να τον παραπέμψουν, ήταν στημένη, ο Θεμιστοκλής πρόλαβε να φύγει. Αναζητώντας καταφύγιο, έφτασε στην Κέρκυρα. Οι Κερκυραίοι από παλιά του χρωστούσαν, καθώς τους είχε ευνοήσει ως κριτής σε μια διαμάχη τους με την Κόρινθο για τη νομή της Λευκάδας. Δεν έμεινε εκεί. Ο Θουκυδίδης (Α' 136) γράφει ότι οι Κερκυραίοι του έδωσαν να καταλάβει πως φοβούνταν να τον φιλοξενούν, επειδή κινδύνευαν να προκαλέσουν την έχθρα και των Σπαρτιατών και των Αθηναίων. Ο κυνηγημένος δέχτηκε την προσφορά τους να τον περάσουν κρυφά στην απέναντι ξηρά της Ηπείρου. Οι διώκτες του όμως, έμαθαν πού βρισκόταν και κινήθηκαν να τον συλλάβουν. Αναγκαστικά, ο Θεμιστοκλής χώθηκε στο βασίλειο των Μολοσσών. Οι διώκτες του τον ακολούθησαν. Ο Θεμιστοκλής, αν και οι σχέσεις του με τον Άδμητο, τον βασιλιά των Μολοσσών, δεν ήταν οι καλύτερες, πήγε ίσα στο παλάτι να ζητήσει άσυλο.

Ο Άδμητος έλειπε. Τον δέχτηκε η γυναίκα του, βασίλισσα Φθία. Ο Θεμιστοκλής της εξήγησε, τι συνέβαινε. Η βασίλισσα τον λυπήθηκε. Του έδωσε το μωρό παιδί της να το κρατά αγκαλιά και τον συμβούλευσε να πάει να καθίσει στην εστία του ανακτόρου ως ικέτης. Εκεί τον βρήκε ο Άδμητος, όταν γύρισε. Ο Θεμιστοκλής του φανέρωσε, ποιος είναι. Ναι μεν του είχε φερθεί περιφρονητικά, όταν παλαιότερα ο Άδμητος είχε ζητήσει αθηναϊκή βοήθεια για κάποιο ζήτημα, οπότε τώρα μπορούσε να τον εκδικηθεί, αλλά εκδίκηση εναντίον ανήμπορου δεν είναι δείγμα γενναιότητας. Την ώρα εκείνη, ήταν η ζωή του Θεμιστοκλή που κινδύνευε.

Ο Άδμητος κάμφθηκε. Πήγε και σήκωσε τον Θεμιστοκλή από την εστία, έτσι όπως κρατούσε το μωρό, σημάδι πως θα τον προστατεύσει. Λίγο αργότερα, οι διώκτες του Θεμιστοκλή πήγαν στο ανάκτορο, βέβαιοι ότι ο βασιλιάς θα τους παρέδιδε τον παλιό εχθρό του. Ατύχησαν. Ο Άδμητος τους εξήγησε ότι δεν τον παραδίδει και τους ζήτησε να φύγουν.

Ο Αισχύλος ανήκε στους θαυμαστές του Θεμιστοκλή. Έγραψε την τραγωδία «Τήλεφος», από την οποία έχουν σωθεί μόνο αποσπάσματα. Στα αποσπάσματα αυτά περιγράφεται και η σκηνή με τον Τήλεφο να αρπάζει τον Ορέστη μωρό, να κάθεται στον βωμό ως ικέτης και να ζητά την σωτηρία του. Ειπώθηκε ότι ο Αισχύλος ήταν που έπλασε το επεισόδιο στον μύθο του Τήλεφου, βάζοντας στην τραγωδία του αυτούσια την περίπτωση του Θεμιστοκλή στο βασίλειο των Μολοσσών, για να στείλει μήνυμα στους Αθηναίους. Αργότερα, και ο Ευριπίδης έγραψε τραγωδία με θέμα τον Τήλεφο, επίσης χαμένη. Αυτός ήταν που εμφάνισε τον ήρωα επί σκηνής με τα φτωχικά ρούχα του υπηρέτη, προκαλώντας τα ειρωνικά σχόλια του Αριστοφάνη.

(τελευταία επεξεργασία, 2 Ιανουαρίου 2022)